

Adrianopel d. 30 Jan. 1878

Älskade min Mary!

Som du ser hafva vi hunnit långa vägar. Här ryckte vi in den 28 på eft.mid. i ett föfärligt väder, smuts upp på smalbenet, och derunder skarpa stenar. Ifrån Filippopel skref jag senast till dig, och samma morgon vi tågade af fick jag bref af dig från den 23 Decemb. I sju dagar höllo vi på utan hvila, de tre sista dagarne öfver 3 mil. I öfvermorgon gå vi vidare till Rodos (?) vid Marmara hafvet, men om vi komma till Constantinopel eller ej, vet ännu ingen. Jag är nöjd att vi endt- ligen kommit hit, och har ingenting emot att vända om hem, har fått mera än nog af kriget. Marschen ifrån Filippopel hit var föfärlig, det var dagar, då man ej våga- de lyfta ögonen från marschen för att ej trampa på något lik, små barn förfrusna, intrampade i smutsen, qvinnor, män, allt hopblandat med döda kreatur och spillror af vagnar och husgeråd, nej, jag ångrar att jag någonsin önskat mig hit. Vår batal- jon hopsmält till 300, men de sega, ej en enda blifvit efter under de 7 dagarna ehuru de varit mycket svåra. Jag hade beslutat att ej sätta mig till häst på hela marschen, men 1 mil ifrån Adrianopel voro mina stöflar så slut att strumporna voro fulla med sand. Du kan tänka dig huru soldaternas skulle se ut. Våra voro bäst lottar- de, ty de fingo nya stöflar i Sofia, men af mina 70 man äro 36 redan i trasor. Vid de andra Gardesregementen äro de ännu värre deran, flere äro utan stöflar, linda flerdubbla trasor kring fötterna, och så bär det af på de hvassa stenarne, det är så man kan gråta när man ser dem. Här veta vi ingenting om kriget snart blir slut eller ej, men jag tror ej det finnes en enda soldat i hela den stora arméen som ej längtar bort. De mest stridiga rykten gå här om krig eller fred. För en stund sedan mötte jag Etter och Ramsay, de berättade hvardera att allt var slut, och att vi gå till Rodos (?), endast för att derifrån per ångbåt afgå till Odessa. En turkisk deputation är här, och de hafva i dag ett sammanträde hos Nikolaj, men då det ej finnes telegraf kommunikation med Pburg så kan ju intet afgöras. Storfursten skall i går hafva sagt, att han på 5 dagar ej haft någon underrättelse från Pburg. Så föfärlig oreda råder i allt, ingen Intendentur finns här, hvarochen får skaffa sig allt bäst den kan, och till råga på allt äro penningarne slut. Bröd skall jag köpa åt mina soldater, dertill behöfs två guldmynt om dagen, stöflarna skall jag laga, och för 50 par halvesulor begäres 7 guldmynt, till alla dessa utgifter har jag fått 10 half imperialer, och kan ej hoppas på mera, emedan vår tross med kassör ännu ej kommit till Filippopel.

I staden råder en babylonisk förbistring, alla bodar äro öppna och det handlas i hvarje knut, ja midt på gatan, som är smal och smutsig, och der kanoner, oxkärror ryttare och fotgängare trängas om hvarandra. Med stor möda har jag fått tag i en skräddare för att laga min paletå, hvilken hotade att falla i stycken, mina byxor

d. 30 Jan. 1878, forts.

och allt annat är gräsligt, det är svårt att om morgonen kläda på sig paltorna, så smutsiga och trasiga äro de. Om gardet tågar in i Pburg, så som det nu ser ut måsta alla häpna, men det skall putsas och lappas på vägen, kan jag tro, för att allt åter skall se drägligt ut.

Här har jag träffat några utländningar som äro förvånade öfver soldaternas goda uppförande, intet gräl, ej någon oreda, allt som i djupaste fred, och det utan att Officerarne se det ringaste efter dem.

Procopé är en dugtig kommandör, och soldaterna äro förtjusta i honom, till all lycka står han äfven bra på högre ort, hvilket ej är att förakta. Sundman har blifvit efter i Filippopel, ~~för sin~~ sjuka fot, synd att han ej tidigare beslöt sig dertill, ty han har förargat oss hela vägen. Ett rykte går att Palin skall hafva dött på ett lasarett i typhus, men ännu har man ej visshet derom.

I fronten äro Ramsay, Hausen, Ehrnrooth, Willgrén, Willus och Forstén. För mig kan du vara lugn, jag har ej varit sjuk en enda dag, och håller väl ut ännu några månader om det behöfs. När jag läste ditt och Mammans bref, föreföll det mig nästan obegripligt att man kan lefva så lugnt och stilla, hvar dag har jag åter genomläst dem, och alltid förefalla de mig nya.

Du fick väl bref af mig under Julhelgen, mina tankar voro ofta nog hos dig och de små, som ju hunnit bli stora sedan jag sist såg dem. Lilla Majsu har ju blifvit helt förståndig då hon redan kan sy julklappar så väl åt sin mamma som moster, nästa jul syr hon väl äfven åt sin pappa. Har du redan fått de guldmynt jag skickade dig, jag hoppades att vi till nyåret skulle få halft års lön i förskott, då jag åter skulle skicka dig några hundra franc, men ännu höres de ej av. Stackars Mary, du har det väl ofta svårt nog, men snart tager väl detta slut, och tillsammans skola vi nog åter få debetoch kredit att gå ihop.

Hasselblatt höres ännu ej af, och vi få väl ej se honom förrän i Hfors, om vi ej blifva liggande länge i Rodosto (?). Rätt löjligt vore det, om han ensam skulle få göra marschen genom Turkiet med sina 35 reserver, men så ser det nästan ut. Af vår kassör och kvartermästare hafva vi ej den ringaste nytta, de blifva alltid så långt efter, att det behöfs två veckor för en budskickning. All tross har fått befallning att samlas i Filippopel, och efter par dagar hoppas man hafva jernvägsförbindelse härifrån, men det är allt endast förhoppningar.

d. 30 Jan., forts. 2

Posten skall äfven öppnas här, men detta bref afgår med en kurir, som har befallning att medtaga 25 pund bref, måtte de endast komma ordentligt fram, annars blir du åter orolig, stackars min älskling. Om jag får tid i dag, skall jag skriva till Anna, men det är ännu osäkert. Vi bo 3^e komp. och alla officerare i ett palats tillhörigt en Judisk bankir, som flytt till Konstantinopel. Stora magnifika salar med ljuskronor och vacker möbel, der våra Juttar helt lugnt sofva ut efter alla mödor. De sågo väl litet generade ut till en början, men hafva redan lugnat sig, och koka mat på Judens marmorbelagda gård, med bränsle ifrån verandor och trappor.

Nej nu måste jag sluta, ty brefvet skall aflemnas. Förlåt kära min Mary att det är så öredigt, men mina tankar äro på samma sätt. Helsa far och mor, kyss barnen tusende gånger, och skrif så ofta som möjligt, när vi minst vänta det få vi ofta bref, hvem vet kanske få vi ännu i morgon.

Adieu, älskling, håll modet uppe ännu en månad, då du väl har mig på återvägen

Din Eugène